

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 485/2025-28

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu Jany Baricovej a zo sudcov Miroslava Duriša (sudca spravodajca) a Miloša Maďara v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa **Združenie domových samospráv, o. z.**, Rovniankova 14, Bratislava, IČO 31 820 174, právne zastúpeného Tkáč & Partners, s.r.o., Hrnčiarska 29, Košice, proti rozsudku Najvyššieho správneho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1Svk/22/2023 z 30. januára 2025 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť a skutkový stav veci

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 26. mája 2025 domáha vyslovenia porušenia svojich práv podľa čl. 2 ods. 5 v spojení s čl. 3 ods. 2 až 4, čl. 9 ods. 1 až 3 Aarhuského dohovoru a porušenia čl. 1 ods. 1 a 2 v spojení s nerešpektovaním čl. 7 ods. 2, 4 a 5 Ústavy Slovenskej republiky rozsudkom najvyššieho správneho súdu označeným v záhlaví tohto uznesenia. Navrhuje, aby ústavný súd napadnutý rozsudok zrušil, vec vrátil najvyššiemu správne súdu na ďalšie konanie a priznal mu náhradu trov konania.

2. Z ústavnej sťažnosti a príloh k nej pripojených vyplýva, že Okresný úrad Turčianske Teplice, odbor starostlivosti o životné prostredie rozhodnutím z 15. apríla 2020 rozhodol, že zámer navrhovanej činnosti „*Skladová hala SAMHWA*“ sa nebude posudzovať podľa zákona č. 24/2006 Z. z. o posudzovaní vplyvov na životné prostredie a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o EIA“). Okresný úrad Žilina, odbor opravných prostriedkov vydal 20. augusta 2020 rozhodnutie, ktorý odvolanie sťažovateľa zamietol a prvostupňové správne rozhodnutie potvrdil.

3. Sťažovateľ v zákonom stanovenej lehote podal proti už uvedenému rozhodnutiu Okresného úradu Žilina, odboru opravných prostriedkov správnu žalobu, ktorou sa domáhal preskúmania príslušného prvostupňového aj druhostupňového rozhodnutia správneho orgánu a žiadal, aby

správny súd predmetné rozhodnutia zrušil a vec vrátil Okresnému úradu Žilina na ďalšie konanie. Krajský súd v Žiline správnu žalobu sťažovateľa zamietol ako nedôvodnú rozsudkom č. k. 30S/150/2020-88 z 1. októbra 2021. Tento rozsudok napadol sťažovateľ kasačnou sťažnosťou, o ktorej rozhodol najvyšší správny súd napadnutým rozsudkom tak, že zamietol návrh sťažovateľa na prerušenie konania, ako aj jeho kasačnú sťažnosť.

4. Ústavný súd uznesením č. k. I. ÚS 485/2025-22 z 3. septembra 2025 vyrubil sťažovateľovi súdny poplatok vo výške 30 eur, ktorý sťažovateľ zaplatil v tam stanovenej lehote.

II.

Argumentácia sťažovateľa

5. Sťažovateľ vo svojej ústavnej sťažnosti vo všeobecnej rovine konštatoval, že slovenské správne súdnictvo je proti nemu systematicky predpojaté. Za zdroj tejto predpojatosti považoval aj zjednocujúce rozhodnutie najvyššieho správneho súdu sp. zn. 6Svk/14/2021 zverejnené v Zbierke stanovísk a rozhodnutí 14/2022 ZNSS. Sudcom vyčítal, že štatutára sťažovateľa nepovažujú za odborníka v oblasti environmentálneho práva a sťažovateľa považujú za chronického sťažovateľa. Tiež im vyčítal, že sťažovateľov záujem na životnom prostredí nepovažujú za skutočný a úprimný. Zároveň sa sťažoval, že slovenské súdy chronicky zamietajú jeho žaloby.

6. Napriek pomerne rozsiahlemu textu jeho ústavnej sťažnosti (28 strán) námietkami sťažovateľa boli iba všeobecné ponosy bez toho, aby akokoľvek polemizoval s konkrétnymi argumentmi v napadnutom rozsudku najvyššieho správneho súdu. Tvrdil, že súdy rozhodovali bez dostatočnej znalosti veci a riadneho ustálenia skutkových okolností a právnych dôvodov jeho žaloby. Bez akýchkoľvek podrobností alebo vysvetlenia sťažovateľ uvádzal, že súdy nesprávne ustálili jeho aktívnu žalobnú legitímáciu. Ďalej tvrdil, že súdy nedbali na ochranu verejného záujmu, pretože nevyhoveli jeho žalobe. Napokon správne súdy mali účelovo interpretovať skutkový stav v predmetnej veci tak, aby bol v rozpore s vôľou sťažovateľa, ktorú navyše ani nezisťovali, čím postupovali v rozpore s § 35 ods. 2 Občianskeho zákonníka. Napokon dodal, že pod dojmom nelichotivých informácií o sťažovateľovi účelovo dezinterpretovali predmet žaloby, v dôsledku čoho následne nesprávne dezinterpretovali skutkový stav, žalobné tvrdenia a žalobnú argumentáciu tak, aby výsledok ich rozhodovania bol proti sťažovateľovi negatívny. Nelichotivé informácie o sťažovateľovi mali byť vyjadrenia exministra hospodárstva Slovenskej republiky ešte z roku 2021.

7. Sťažovateľ zastával názor, že pre riadne posúdenie jeho ústavnej sťažnosti je potrebné, aby ústavný súd prerušil konanie a požiadal Súdny dvor Európskej únie o rozhodnutie o štyroch ním predložených predbežných otázkach. Prvú otázku sťažovateľ formuloval v znení, či je doterajšia aplikačná prax súdu vo veciach sťažovateľa hodná ochrany právom Európskej únie. V rámci druhej otázky sa sťažovateľ pýta, či sa rozhodnutia Súdneho dvora Európskej únie vo veciach životného prostredia týkajú všetkých oblastí ochrany životného prostredia a či sa ochrana a oprávnenia ekologických spolkov pri ochrane životného prostredia týkajú všetkých oblastí životného prostredia, ktoré sú regulované druhotnými právnymi predpismi týkajúcimi sa jednotlivých častí životného prostredia. Tretia otázka znie, či rozsudok Súdneho dvora Európskej únie C-416/10 Pezinská skládka sa má interpretovať extenzívne v kontexte vnútroštátneho práva, teda či sa prednosť environmentálnych záujmov podľa tohto rozsudku aplikuje na všetky environmentálne

konania, veci životného prostredia bez ohľadu na podoblasť práva životného prostredia. A napokon štvrtá otázka znie, či aplikácia vnútroštátnych predpisov, a to správneho poriadku, vo vzťahu k odopretiu poskytovania podkladov zainteresovanej verejnosti (v elektronickom spise) nie je v rozpore s Aarhuským dohovorom.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

8. Podstatou ústavnej sťažnosti je namiatané porušenie v bode 1 tohto uznesenia označených práv sťažovateľa napadnutým rozsudkom najvyššieho správneho súdu o zamietnutí jeho kasačnej sťažnosti proti rozsudku krajského súdu. Týmto rozsudkom bola zamietnutá jeho správna žaloba proti rozhodnutiu okresného úradu o tom, že navrhovaná zmena činnosti sa nebude posudzovať podľa zákona o EIA.

9. Pri predbežnom prerokovaní návrhu na začatie konania ústavný súd zisťuje, či dôvody uvedené v § 56 ods. 2 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie.

10. Preskúmaním relevantnej časti odôvodnenia napadnutého rozsudku ústavný súd zistil, že po vyabstrahovaní podstatných kasačných námietok sťažovateľa sa nimi najvyšší správny súd podrobne a dôsledne zaoberal a poskytol sťažovateľovi vyčerpávajúce odpovede (v bodoch 37 až 56 napadnutého rozsudku najvyššieho správneho súdu), čím rešpektoval jednu z kľúčových záruk spravodlivého procesu, ktorou je právo na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia. V kontraste s uvedeným ústavný súd z obsahu ústavnej sťažnosti identifikoval z väčšej časti všeobecno-teoretickú rovinu sťažnostnej argumentácie bez hlbšieho ústavnoprávneho rozmeru, a tým nespôsobilú zvrátiť nosné dôvody obsiahnuté v odôvodnení napadnutého rozsudku. Osobitne k sťažnostnej námietke nezákonnosti prvostupňového rozhodnutia pre absenciu správnej úvahy a určenia opatrení a podmienok vo vzťahu k ochrane životného prostredia (body 37 až 41), k námietke nezákonnosti prvostupňového rozhodnutia z dôvodu nevykonania konzultácií podľa § 63 zákona o EIA (body 43 až 46), ako aj k námietke neposkytnutia kópii podkladov na rozhodnutie (body 49, 50) ústavný súd hodnotí, že závery najvyššieho správneho súdu, ku ktorým dospel, nemožno považovať za také, ktoré by boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne.

11. Ústavný súd v tejto súvislosti poukazuje na skutkovo a právne obdobné ústavné sťažnosti sťažovateľa, o ktorých nedávno rozhodoval v konaniach vedených pod sp. zn. IV. ÚS 153/2025, sp. zn. IV. ÚS 194/2025, sp. zn. III. ÚS 282/2025 a sp. zn. I. ÚS 353/2025 a ktoré boli odmietnuté ako zjavne neopodstatnené. Nemá žiaden dôvod odchyliť sa od skorších odmietavých uznesení a od príslušnej časti argumentácie (nosných dôvodov) v nich obsiahnutej.

12. Uvedené tvrdenia možno primerane vzťahovať aj na návrh sťažovateľa na predloženie prejudiciálnych otázok. Ústavný súd sa podobne prikláňa k záverom uvedeným v skorších uzneseniach ústavného súdu [sp. zn. IV. ÚS 153/2025 z 8. apríla 2025 (bod 16), sp. zn. IV. ÚS 194/2025 z 22. apríla 2025 (bod 22)], v zmysle ktorých všeobecne a teoreticky formulované prejudiciálne otázky nemajú vplyv na konkrétny predmet prieskumu ústavným súdom, a teda ani na správnosť záverov napadnutého rozsudku najvyššieho správneho súdu. Sú orientované všeobecne na osobnú činnosť sťažovateľa, resp. na rozsah použitia práva Európskej únie a na vzťah

európskeho a vnútroštátneho práva, a preto ústavný súd k sťažovateľom navrhovanému postupu podľa § 61 ods. 1 zákona o ústavnom súde nepristúpil.

13. V súlade s konštantnou judikatúrou ústavného súdu o zjavne neopodstatnenú sťažnosť ide vtedy, keď namietaným postupom alebo namietaným rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, ktorých porušenie sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať takú, pri ktorej predbežnom prerokovaní ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, ktorej reálnosť by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, tiež napr. I. ÚS 4/00, II. ÚS 101/03, IV. ÚS 136/05, III. ÚS 198/07). K iným dôvodom, ktoré môžu zakladať záver o zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti, nesporne patrí aj ústavnoprávny rozmer, resp. ústavnoprávna intenzita namietaných pochybení, resp. nedostatkov v činnosti alebo rozhodovaní príslušného orgánu verejnej moci, posudzovaná v kontexte s konkrétnymi okolnosťami prípadu (IV. ÚS 362/09, m. m. IV. ÚS 62/08).

14. Ústavný súd preto uzatvára, že medzi napadnutým rozsudkom najvyššieho správneho súdu a obsahom označených práv neexistuje taká príčinná súvislosť, na základe ktorej by ústavný súd po prípadnom prijatí ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie mohol reálne dospieť k záveru o ich porušení. Vzhľadom na uvedené ústavnú sťažnosť sťažovateľa odmietol ako zjavne neopodstatnenú podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde.

15. Vzhľadom na odmietnutie ústavnej sťažnosti ako celku bolo už bez právneho významu rozhodovať o ďalších návrhoch sťažovateľa, ako ich špecifikoval vo svojej ústavnej sťažnosti.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 23. októbra 2025

Jana Baricová
predsedníčka senátu